

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ἑλλάδι Δρ. 8
Έν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διευθύνσιν «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου»
Ἀθήνας

ΕΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1902. Ὅφειλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἔγγραφα συνδρομητῶν καὶ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελετηρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἑνδεκα ἐτῶν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ἀπὸ σήμερον εἰσέρχεται εἰς
τὸ τακτικὸν αὐτῆς ἔργον.

Ἡ Βουλὴ

Μέχρι τοῦδε κατηνάλωσε πολὺτιμον χρόνον εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἐξελέγξων, αἵτινες ἠδύνατο, ἐὰν τοῦτο ἐπεθύμει ἡ κυβέρνησις, νὰ περτωθῶσι ταχύτερον. Ἐν ἀρχῇ εἶχεν ἐπικρατήσει πνεῦμα ἀκυρωτικὸν ἐπὶ διαφόροις λόγοις ἢ ἐνστάσεσιν ὑποβληθείσαις. Προϊόντος τοῦ χρόνου μετεβλήθησαν καὶ αἱ σκέψεις τῶν ἀκυρωτικῶν. Οὕτως ἠκυρώθη ἡ ἐκλογὴ Αἰγίου διὰ τὸν Πολυχρονιάδην μόνον ὡς μὴ ἔχοντα τὴν νόμιμον ἡλικίαν. Ἡ ἀπόφασις τῆς Βουλῆς ὑπῆρξε δικαία ἀλλὰ θὰ εἶχε σπουδαιότητα ἐὰν τὸ μέτρον τοῦτο ἐφηρμοζέτο καθ' ὅλων τῶν ἐκάστοτε ἐκλεγόμενων ἀνηλίκων. Ἀτυχῶς τοῦτο συμβαίνει ὁσάκις ὁ ἀνήλικος δὲν ἀνήκει εἰς τὴν κυβερνητικὴν πτέρυγα. Ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐκλογῆς Αἰγίνης δὲν δύναται νὰ ἐξισωθῇ ὡς πρὸς τὴν τοῦ Αἰγίου. Αἱ προβληθεῖσαι ἐνστάσεις δὲν ἦσαν τοιαῦται ὥστε νὰ δικαιολογήσωσιν ἐπαρκῶς τὴν ἐκ τοῦ κοινοβουλίου ἀπέλασιν τοῦ ἐκλεγέντος Βενιζέλου. Τούτην ἠκολούθησεν ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐκλογῆς Ἀγρινίου μόνον διὰ τὸν Κητσάνον. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἀποδίδουσι τὰ αἴτια τῆς ἀκύρωσεως οὐχὶ εἰς τὰς ὑποβληθείσας ἐνστάσεις ἀλλὰ εἰς προσωπικοὺς λόγους τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Δηλιγιάννη. Ὅτε οὗτος ἐπεσκέφθη τὸ Ἀγρίνιον καὶ προσεφώνησε τοὺς μεταβάντας πρὸς ὑποδοχὴν φίλους τοῦ ὁ Κατσάνος διωργάνωσεν ἀντιδιαδήλωσιν καὶ ἐνήργησεν ὥστε νὰ ὑψωθῶσι μελανά σημεῖα. Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ὅντως τὸ πείσμα τοῦτο τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ἐπεκράτησε πρὸς ἀκύρωσιν, ἀλλὰ θεωροῦμεν εὐκαιρὸν νὰ χαρακτηρίσωμεν ἐνταῦθα τὴν τοιαύτην τοῦ Κατσάνου διαγωγὴν ὡς πολὺ παράφορον. Καὶ λέγομεν τοῦτο οὐχὶ μόνον δι' αὐτὸν ἀλλὰ καὶ δι' ὅλους τοὺς τοιούτους εἶδους ἐπαρχιακοὺς πολιτευτάς. Δὲν τοὺς ἀδικοῦμεν ἐν μέρει· ὁφείλου ὅμως αὐτοὶ οἵτινες περιβάλλονται τὴν τήβεννον τοῦ πατέρος τοῦ Ἑθνικοῦ νὰ ἐξημερωθῶσι, νὰ ὀδηγήσωσι δὲ καὶ τὸν λαὸν εἰς καλλιτέρας σκέψεις καὶ ἀποφάσεις. Διότι ἐπεκράτησεν ἐν Ἑλλάδι κακὴ καὶ σφαλερὰ συνήθεια ἐπιβλαβὴς εἰς τε τὰ ἐθνικὰ καὶ πολιτικὰ συμφέροντα, οἱ ἀνήκοντες εἰς ἓν κόμμα νὰ θεωρῶσι τοὺς ἄλλους ὡς ἐχθρούς. Κακὴν! Πολὺ κακὴν! Διὰ τὸν λαὸν καὶ ὁ Δηλιγιάννης, καὶ ὁ Ζαΐμης καὶ ὁ Θεοτόκης καὶ οἱ ὁσοῦτοι ἄλλοι ἀρχηγὸς κόμματος εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό· οἱ αἱ τιμαὶ ἀποδίδονται εἰς τοῦτον, τοιαῦται καὶ εἰς ἐκεῖνον· οἱ ἄνδρες οἵτινες κυβερνοῦσι τὸν τόπον δὲν προσηλακίζονται, τιμῶνται μόνον καὶ ἐπικρίνονται. Δὲν συμφωνεῖτε με τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ ἀρχάς; ἀπέχετε πάσης φιλικῆς ἐκδηλώσεως. Δὲν σὰς εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἀποδοκιμάζητε τοσον ταπεινῶς αὐτοὺς καὶ

τοὺς φίλους τῶν. Ἄλλως τε οὐδεὶς δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὰ αἰσθήματα τῶν ἐναντιοφρονούντων. Ἐκδηλώσεις ὡς αἱ τοῦ Κατσάνου ἀντιβαίνουν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν ἣν καθιέρωσε τὸ σύνταγμα.

Ἀφοῦ δὲ ἐπερατώθη τὸ ἔργον τῶν ἐξελέγξων ἔχει νῦν ἡ Βουλὴ νὰ ἐπιτελέσῃ καθήκοντα πολὺ σπουδαιότερα, διότι πρόκειται κυρίως νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς χώρας ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ἐσωτερικὴ εὐημερία καὶ ἡ ὑπεράσπισις τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ τῶν ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἀνακοινωθησόμενων τῇ Πύλῃ Μακεδονικῶν μεταρρυθμίσεων θὰ γίνῃ δεκτὸν ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ἀνευ μεγάλων δυσχερειῶν καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν. Διὰ τοῦ σχεδίου τούτου ὡς γνωστὸν, εἰς τὰ τρία βιλαετὰ τῆς Μακεδονίας διατηροῦνται οἱ βελήδες, ἐκλεγόμενοι ὡς καὶ σήμερον μετὰ τῶν Ὀθωμανῶν ὑπῆκόων. Διορίζεται ἕκαστος ὑπεράνω αὐτῶν εἰς γενικὸς ἐπιθεωρητὴς, ἐκλεγόμενος καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου, τῇ ὑποδείξει ὅμως τῶν Δυνάμεων καὶ δι' ὀρισμένον πενταετὲς χρονικὸν διάστημα, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς Σουλτανικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ. Ὁ ἐπιθεωρητὴς οὗτος θὰ εἶνε χριστιανὸς τὸ θρήσκευμα ἀλλ' ὑπήκοος Ὀθωμανός. Σημειωτέον ὅμως ὅτι δὲν ἦτο τοιοῦτον τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τὸ ἐκπονηθὲν ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργῶν τῆς Ρωσσίας καὶ Αὐστρίας. Κατὰ πληροφορίας ὁ Γενικὸς οὗτος Ἐπιθεωρητὴς—τὸν ὁποῖον μάλιστα κατ' ἀρχὰς ἡ Ρωσσία ᾔθελε Γεν. Διοικητὴν—ὥριζετο ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε ξένος ὑπήκοος. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἐν Κ) πόλει πρεσβεύων τῶν δύο ἀμεσώτερον ἐνδιαφερομένων Δυνάμεων, κατ' ἐπὶ βολιδόσκοπῆσιν, ἐγνωμάτευσεν ὅτι ὁ Σουλτάνος ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θ' ἀπεδέχετο τοιοῦτον σχέδιον ἀνευ ἐσχάτης βίας. Ἀντετέθη εἰς αὐτοὺς νὰ ἐπιφέρωσι καὶ ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας λεπτομερείας τὰς ἀναγκαίας τροποποιήσεις, ὥστε τὸ σχέδιον ἅμα τῇ ἐπισήμῳ κοινοποιήσει τοῦ νὰ μὴ ἀπαντήσῃ δυσχερεῖας ἀνυπερβλήτους παρὰ τῇ Πύλῃ. Τοῦτο δὲ πράγματι καὶ ἐγένετο. Διετηρήθη ἐν τούτοις ἐν τῷ σχεδίῳ ὁ ὅρος ὅτι εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς ὑπηρεσίας δέον νὰ διορίζωνται εἰδημόνες (specia liste) δυνάμενοι νὰ εἶνε καὶ ξένος ὑπηκόουτος. Μεταξὺ δὲ τῶν εἰδημόνων τούτων καταλέγονται καὶ ξένοι ἀξιωματικοὶ—Ἰταλοὶ πιθανῶς—διὰ τὴν διοργάνωσιν τῆς Χωροφυλακῆς ὡς καὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ ἐκ βάρων σχεδὸν μεταρρυθμιζομένου οἰκονομικοῦ κλάδου. Διὰ τῶν τροποποιήσεων τὰς ὁποίας ὁ βαρὺν Κάλιτς καὶ ὁ Ζηνόβιεφ ἐπέφερον εἰς τὸ σχέδιον τῶν Κυβερνήσεων τῶν ἀνομολογεῖται ὑπὸ τῶν διπλωματικῶν κύκλων ὅτι κατέστησαν μὲν αὐτὸ ἡπιώτερον ἀλλὰ ταῦτοχρόνως κατέβαλον καὶ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ὥπως ἐξασφαλίσωσι σημαντικὴν βελτίωσιν τοῦ ἀγροτικοῦ ἐξιδίως πληθυσμοῦ τῆς Μακεδονίας. Μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις τοῦ ὅτι ὁ Σουλτάνος θ' ἀποδεχθῇ τὰς ὑποδειχθησόμενας αὐτῷ μεταρρυθμίσεις φέρεται καὶ ἡ ἀπονεμηθεῖσα εἰς τὸν ἐξόριστον τῶς διοικητὴν τῆς Κρήτης Βερόβιτς πα-

σὰν χάρις καὶ ἡ πρόσκλησις αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπου κατ' αὐτὰς ἀναμένεται. Θεωρεῖται δὲ λίαν πιθανόν, ὅτι ὁ Σουλτάνος τὸν προορίζει διὰ τὴν Μακεδονίαν, πιθανῶς ὡς Γεν. Ἐπιθεωρητὴν, ἐὰν τὸν δεχθῶσι, καὶ αἱ Δυνάμεις. Ὁ Σουλτάνος πρὶν ἢ στέρξῃ εἰς τὰς ὑποβληθησόμενας αὐτῷ ὅσον οὕτω μεταρρυθμίσεις δὲν παρέλειψε νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν καὶ τὰς παλαιὰς τοῦ ἀντιδραστικῆς μεθόδους. Μία δὲ τούτων ἦτο καὶ ἡ κατ' αὐτὰς διαβιβασθεῖσα τῷ οἰκουμένικῳ Πατριάρχῃ αἵτησις, ὅπως διατάξῃ τινὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Μητροπολιτῶν ν' ἀπευθύνωσιν ὑπομνήματα πρὸς τοὺς κατὰ τόπους προξένους τῶν Δυνάμεων δι' ὧν νὰ ἐκφράζηται ἡ εὐαρέσκεια τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων διὰ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ κατάστασιν καὶ ἡ πρὸς τὴν Πύλιν εὐγνωμοσύνη διὰ τὰς ἐφαρμοθείσας παρ' αὐτῆς τελευταῖον μεταρρυθμίσεις. Καὶ ὁ μὲν Οἰκουμένικος πατριάρχης ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου σχέδιον τοιοῦτου τινὸς ὑπομνήματος ἀλλ' ἀμφότερα τὰ σώματα ἀπέριψαν αὐτό.

Ο ΕΠΙ ΤΩΝ Ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Βουλγαρίας κ. Δάνεφ προέβη τὸ παρελθὸν Σάββατον περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐνώπιον ὅλου τοῦ ἐν Σόφίᾳ διπλωματικοῦ σώματος, ἐπὶ τούτῳ κληθέντος εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, εἰς τὰς ἐξῆς ἐπισήμους δηλώσεις. Ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ προβῇ παρעוּת εἰς τὴν διάλυσιν ὅλων τῶν μακεδονικῶν κοιμημάτων. Νὰ κλείσῃ τὰ κατὰστήματα τὰ χρησιμεύοντα εἰς αὐτὰ ὡς γραφεῖα. Νὰ κατὰσχῃ πάντα τὰ ἐντὸς τῶν γραφείων τῶν εὐρεθησόμενα ἔγγραφα. Νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ παρκατέμψῃ εἰς τὴν Δικαιοσύνην τοὺς παραξίνας, καὶ τέλος, νὰ ἐνισχύσῃ τὰς φρουράς τῶν συνόρων σχηματίζουσα πρὸς τοῦτο ἀποσπάσματα ἐξ ἐφίππων χωροφυλάκων ὅπως καταστήσῃ ἀδύνατον καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀπόπειραν εἰσβολῆς ἀνταρτῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πράγματι δὲ ὀλίγον μετὰ τὰς δηλώσεις ταύτας τοῦ Δάνεφ αἱ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ τῆς Σόφιας προέβησαν εἰς τὴν σφράγισιν τῶν καταστημάτων τῶν κοιμημάτων καὶ εἰς τὴν σύλληψιν τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν. Μεταξὺ τῶν διπλωματικῶν κύκλων, κρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς κ. Δάνεφ προέβη εἰς τὰς προχθεσινὰς του δηλώσεις κατ' ἐπὶ ἐπαπειλημένῳ πείσῳ ἐκ Πετροπόλεως καὶ τῶν δοθεισῶν ἐκ μέρους τῆς Ρωσικῆς κυβερνήσεως διαβεβαιώσεων ὅτι, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ Βουλγαρία δὲν θὰ ἐλάμβανε δρακόντια κατὰ τῶν κοιμημάτων μέτρα θὰ παρείχετο εἰς τὴν Τουρκίαν πλήρη ἐλευθερία ἐνεργείας ἐναντίον τῆς ἡγεμονίας.

Ο ΚΑΘ' ΑΠΑΣΑΝ τὴν Μακεδονίαν ταρκακὸς στρατὸς σήμερον ἀνέρχεται εἰς 80 τάγματα τακτικοῦ καὶ 15 τάγματα ἐφεδρείων, ὧν οἱ ἄνδρες συμποσοῦνται ἐν ὅλῳ εἰς πενήτην χιλιάδας περίπου. Πλὴν τοῦ πεζικοῦ ὅμως τοῦτου ὑπάρχει καὶ ἱκανὸν ἱππικὸν καὶ πυροβολικόν, οὕτως ὥστε ὁλόκληρος ὁ στρατὸς ἀνέρχεται εἰς 85—90 χιλ. ἄνδρας. Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις θεωρεῖ λίαν ἐνδεχόμενον, παρ' ὅλας τῶν Δυνάμεων τὰς αἰσιοδοξίας, βουλγαρικὸν τι κίνημα. Θέλουσα δὲ

νά καταπνίξη τοῦτο ἔματ' ἐκρήξει του, προβαίνει κατ' αὐτὰς εἰς τὴν πρόσκλησιν ἐτέρων δεκαεπτασάρων ἐδερδικῶν ταγματῶν. Πρὸς ἀποφυγὴν μόνον δυσχερέτων συνεπειῶν καὶ περιστάσεων, ἐδικαιολόγησε τὴν σπουδαιότητα τοῦ μέτρου βεβαιώσας, ὅτι τὰ ὑπὸ τὰς σημαίας καλούμενα νέα ἐδερδικὰ τάγματα θὰ ἀντικαταστήσωσιν ἰσάριθμον δύναμιν ἀπολυομένων ἐφ' ἑδρων. Οἱ καλῶς ὅμως γνωρίζοντες τὰ πράγματα χαρακτηρίζουσι τὸ μέτρον ὡς προφυλακτικὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν ἔχον νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν βουλγαρικὸν στρατὸν—ἐν ἐνδεχομένῳ συγχρούσει—νὰ φανῇ ἔστω καὶ κατὰ τὰς πρώτας συμπλοκάς ὅτι δύναται καὶ ν' ἀντιστῇ μόνον, ὡς συνέβη κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897. Λαμβάνει δὲ ἀπὸ τοῦδε ἡ Τουρκία τὰ μέτρα τῆς γνωρίζουσα τὸ πλῆρες τοῦ στρατολογικοῦ τῆς συστήματος.

— Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμασκηνὸς ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, ζητῶν δάνειον 150 χιλιάδων λιρῶν πρὸς κάλυψιν τοῦ χρέους τοῦ Παναγίου Τάφου, διότι ἡ ὁθονακική κυβερνήσις ἀπηγόρευεν αὐτῷ τὴν ἐξακολούθησιν τῶν ἐν Ἀθῆναις σχετικῶν διαβημάτων του.

ΕΚ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

2 Φεβρουαρίου 1903

Μετὰ τὰ ληφθέντα δραστηρία μέτρα ὑπὸ τοῦ Βαλῆ Ἰωαννίνων καὶ τὰς ἀναγγελλείσας μεταρρυθμίσεις πλήρως τάξις καὶ ἀσφάλεια ἐπικρατεῖ εἰς τὴν ἀπέναντι Ἡεριν. Αἱ φυλακαὶ ὑπερπληρώθησαν ἐγκληματιῶν. Ὁ τακτικὸς στρατὸς δραστηρίως ἐργάζεται καὶ ἀποτελεσματικῶς. Οἱ ἀτιμωτοὶ καὶ ἀνοσιπτατοὶ λιδοπῆδες σήμερον ἀπέθανον τοῦ στρατοῦ εἶνε πειθῆναι καὶ μόνον τὸν παραδιδόντας εἰς τὰς ἀρχάς. Διὰ τοῦτο ἀπολύτως ἀσφάλεια ὑπάρχει. Ὁ Καϊμακτσίης Δελφίνου ἐπαύθη καὶ ἐτέθη ὑπὸ δίκην εἰς Ἰωάννινα, ὅπου θὰ δικασθῇ διὰ πολλὰς παρανομίας προάξας τὸ καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος περὶ ἀνομίαν φυλάκισιν πολιτῶν.

— Ἡ σύγκλησις τῆς ἐφοδρείας εἰς πολλὴν ἀνησυχίαν ἐνέβαλε τοὺς Μωαμεθανοὺς καὶ πολλὰ διαδίδονται, ὡς μανθάνω, ἐκεῖ. Νομίζουσιν ὅτι ἐπικρατεῖ τὸ τέλος τῆς Τουρκίας.

ΠΑΤΡΑΙ, 4 Φεβρουαρίου 1903

Εἰς προηγουμένην ἀνατολικὴν σὰς ἐξετίθετο ἡ διαγωγή τῆς Α. Σ. τὸν κ. Μητροπολίτου Ἀργυροκάστρου κ. Λουκᾶ ὡς πρὸς τὰ μοναστηριακά ζητήματα Προφήτου Ἠλίου καὶ Δρυϊνίου καὶ ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὸ πρῶτον.

Ἐπειδὴ οὐδὲν μέτρον ἔλαβεν ἡ Α. Σ. περὶ βελτιώσεως τῆς καταστάσεως ταύτης καὶ ἐξακολουθεῖ ἀδιαφοροῦσα ἡ μάλλον καλῶς ἐξυπηρετοῦσα τὸν σκοπὸν τῆς, αἱ κοινότητες Δροβιάνης ἐσκέφθησαν νὰ τηρήσωσι τὴν προσήκουσαν στάσιν πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν κ. Λουκᾶ καὶ ἀπεφάσαν νὰ μὴ ὑποδεχθῶσιν αὐτὸν κατὰ τὴν τελευταίαν περιόδον του, ὅπου καὶ ἀνήγγειλαν τῇ Α. Σ. Ἀλλ' ἡ Α. Σ. μὴ ἐκτιμῶνσα καλῶς, φρίσσεται, τὴν Δροβιανὴν δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τῆς τὴν δῆλωσιν τῆς κοινότητος Δροβιάνης καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, ὅπου ὠδηγήθη εἰς τὸ Ἀ μ ι λ κ ο, εἰς τὸ κοινὸν δηλαδὴ κατάλυμα, τὸ προωρισμένον διὰ τοὺς ζαπτιέδες, ὅπου δὲν τῷ παρεχωρήθη οὔτε ἄρτος οὔτε σκεπασμάματα οὔτε ἄλλο τι μ' ἔλους τοὺς ἀπορισμοὺς, τοὺς ὁποίους ἀνήγγειλε. Καὶ οὐ μόνον ἡ κοινότης δὲν παρεχώρησε τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄτομα εἰς τὰ ὅποια ἀπετάθη ἡρνήθησαν ἀπολύτως, ἐν δὲ τούτων προσέφερον αὐτῷ ἡμίσεις ἀνὰ ἄνδρα ἐκ τοῦ φούρνου!

Ἀλλὰ δὲν ἤρκει ἡ οὕτω γενομένη πρὸς τὴν Α. Σ. ὑπόδοχή, ἀλλὰ καὶ ὁ Μουχτάρης τῆς κοινότητος κ. Σπ. Δρόσος ἔλυσεν δεύοντες τὴν Α. Σ. καὶ μὲ τὴν ὑπαρχομένην γλώσσάν του, τὴν ὅποιαν καλῶς γνωρίζει νὰ μεταγράφεται εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐκνυτρίασε τὴν δικαιοσύνην τῆς Α. Σεβασμιότητος. Ἀλλ' εἰς μάτην ἐλάλησε καὶ ὁ κ. Δρόσος, καθ' ὅσον ἡ Α. Σ. δὲν θὰ ἀλλάξῃ πορεύειν καὶ σήμερον ἐκ πείσμα-

τος θὰ καταπολεμήσῃ τὰ δικαιώματα Δροβιάνης πρὸς ἐκδικήσιν.

Ἐν Ἀνῶ Δροβιανῇ ἐπίσης οὐκ ἡ κοινότης, ἀλλ' ἀτομικῶς ὑποδέχθησαν τὴν Α. Σ. μὲ τὸν σκοπὸν ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ φιλοτιμηθῇ νὰ πράξῃ τὸ καθήκον του ὡς πρὸς τὰ μοναστηριακά ζητήματα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ κατενοήθη πλέον καταφθῶς ἡ διαγωγή του καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ ἰδιοτελεστάτη στάσις του, ἀφοῦ πρὸς ἄρτον ἐπιτιμῶν ἐξήχησαν τὸ χρέμα. Τοιαῦτα ἐξήχησαν ἀπὸ τὸν κ. Φίλιον, ὅπως ἐπράξε πρὸ πολλοῦ διὰ τὸν κ. Πατάρκα, τὰ ὅποια καὶ ἀκόμη ζητεῖ... λίρας 6.

Ἐγονάτισεν εἰς τὸ μνημα αυτοκτονήσαντος ἐπ' ἀμοιβῇ γροστίον 25! δόσας τὴν ἀδειαν νὰ μεταφέρωσι τὰ ὅσα του εἰς τὸ παρὰ τὸν νῦν νεκροταφεῖον καὶ δικαιολογήσας τὴν πράξιν του ταύτην μὲ τὴν πρωτότυπον ἰδέαν ἐπὶ αὐτοῖς ὁ αυτοκτονήσας δὲν ἀφῆκεν ἐπιστολὴν δηλοῦσαν τὴν αὐτοκτονίαν του, εἶνε ἀποδείξις ὅτι δὲν ἠτοκτόνησεν, ἀλλ' ἀπέθανε!

Τὰ 25 ἄρματα τί δύναμιν εἶχον, ὥστε ὁ Δεσπότης νὰ χάσῃ τὴν λογικὴν του! Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα χωρὶς τὴν αὐτὴν ὑπόδοχὴν ἔκαμαν, ὡς μανθάνω, εἰς Βουλιαράταις, Κράκι καὶ ἄλλοι! καίτοι ἐδήλωσαν ὅτι δὲν εἶνε δεκτικὸς, ἐν τούτοις μετέβη...

Εἰς Λεσινάσις δὲν ἀπετάλινε νὰ μεταβῇ, διότι θὰ τῷ ἐξήτειτο λόγος τὴν ἔκτακτον 10 λίρας, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ τὴν κοινότητά των διὰ τὴν ἀδειαν τῆς οἰκοδομηθησέμενης ἐκκλησίας!

Δὲν γνωρίζομεν ὅποια ἀποτελέσματα θὰ ἔχῃ ἡ ἀνδρική αὕτη στάσις τῶν κατοίκων Δροβιάνης, ὅλομον ὅμως νὰ πιστεύωμεν ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ συνέβῃ καὶ ἀλλάξῃ πορείαν, ἀλλ' ἀμφισβόλλομεν. Ἡ Ἱερὰ ὁμοῦ Συνόδος Κων/πόλεως πρέπει νὰ πράξῃ τὸ καθήκον τῆς, διότι αἱ κοινότητες ὑπέβλεπον αὐτῇ ἀναφοράς, εἰς τὰς ὁποίας ἡ Α. Σ. θὰ ἀπολογηθῇ δι' ὅσον καὶ πρὸς ἄλλους ἔγραψε πρὸς δικαιολογήσιν του.

ΒΟΥΛΗ

Ἐπιστημονικῶς καὶ πανηγυρικώτερον ἔγκαιον τῶν Προέδρου αὐτῆς ἀμφισβόλλομεν ὅτι ἡ Βουλὴ εἶδεν ἄλλην ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἐκλογὴν τοῦ ἐξ Ἀττικῆς βουλευτοῦ κ. Δ. Ράλλη. Ἦτο τοῦτο κοινὴ ὁμολογία πάντων τῶν βουλευτῶν, ἀνεξαρτήτως ἀπογορευσεως κομματικῆς. Ἡ συνεδρίασις ἤρχισεν ἐν μέσῳ ἐκτάκτου ζωρητῆτος καὶ συγχινήσεως. Οἱ βουλευταὶ ἀμφοτέρω τῶν περυγίων ἐνωρὶς ἐσπευσαν νὰ προσέλθουν εἰς τὸ βουλευτήριον, ἐν ᾧ ἀπειροὶ κόσμος κατέκλυε τὸ προαυλὶν αὐτοῦ ἐκλιπαρῶν τὴν εἴσοδον εἰς τὰ θεωρεῖα τὰ ὅποια καταλαμβάνοντο κατόπιν πεισματώδους πάλης. Ὅταν περὶ τὴν 3 1/2 μ.μ. ἤρχισεν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ καταλόγου, ἡ αἴθουσα κατ' ἀμφοτέρω τὰς πλευράς ἦτο πλήρως βουλευτῶν καὶ τὰ θεωρεῖα πάντῃ δρομικῶς κατελημμένα, οὐδ' αὐτῶν τῶν διπλωματικῶν ἐξαίρουμένων, εἰς τὰ ὅποια διεκρίνοντο καὶ πολλὰ κύρια καὶ κύρια οὐδὲν κοινὸν ἔχοντες πρὸς τὴν διπλωματίαν. Ἡ Βουλὴ εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ περὶ τὸν 198 βουλευτῶν. Ὁ κ. Π ρ ο ὕ δ ρ ο ς, ἀνακρινὼν ἐπὶ ἀντικείμενον τῆς ἡμερησίας διατάξεως εἶνε ἡ ἐκλογὴ τοῦ Προέδρου καὶ ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς, διατάσσεται καὶ προσκομίζονται αἱ κάλπαι, καλεῖ δὲ ὡς ψηφοφόρους τοὺς κ. κ. Σάκκη, καὶ Ρούφον, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ὁποίων ἀρχεῖται ἡ ψηφοφορία ἡ ὅποια διακρεῖ ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ πλέον ὥραν. Μετὰ τὴν ψηφοφορίαν ἀρχεῖται ἡ διαλογὴ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐψηφοφόρησαν ἐν ὅλῳ 222 βουλευταί.

Ἐπὶ τέλους ἡ διαλογὴ περατοῦται καὶ ὁ κ. Π ρ ο ὕ δ ρ ο ς ἀναγγέλλει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας. Ἐπὶ 222 ψηφοφοροσάντων ὁ κ. Δ. Ράλλης ἔλαβε ψήφους 128, ὁ κ. Μ π ο υ ρ ῖ δ η ς ὑποψήφιος θεοοικίως 62 καὶ ὁ κ. Μ π ο ὕ τ ο ς ς Ζαϊμῆκος 29. Ἐδρῆσαν ἐπίσης καὶ τρία λευκά ψηφοδέλτια. Τὴν ἀναγγέλειαν τοῦ Προέδρου ὑποδέχονται οἱ

Κυβερνητικοὶ βουλευταὶ μετὰ χειροκροτήματα. Ἐπίσης ζωρῶς χειροκροτοῦσι καὶ ἐπεσημοῦσι τὰ θεωρεῖα. Ὁ κ. Ράλλης σπεύδει πρὸς τὸ Προεδρεῖον καὶ καταλαμβάνει τὴν ἑδραν, σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ κ. Τσαρλαμπᾶ, κατεργαζομένου.

Ὁ κ. Ράλλης, ὁρῶν καὶ δι' ἐντόνου φωνῆς, ἐν μέσῳ ἄρκας σιγῆς προσφωνεῖ ὡς ἑξῆς:

— Εὐγνωμονῶ ὑμῖν ἐπὶ τῇ ὑψίστῃ τῶν τιμῶν, ἣν εὐφραστήθητε νὰ μοὶ ἀπονεμίητε, ἀναδεικνύοντές με πρόεδρον τῆς Βουλῆς διὰ τῆς ὑμετέρας ψήφου. Ἀλλ' ἡ περιέλευτος αὐτῇ τιμῇ ἐπάγεται καθήκοντα σοβαρὰ, ἐπάγεται εὐθύνας, εὐθύνας ἀληθῶς ἠθικὰς, ἀλλὰ βαρύντας διὰ τὸν ἔχοντα συνεδριῶν αὐτῶν, μόνον δὲ διὰ τῆς ὑμετέρας συνδρομῆς δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀνακούφισις τῶν εὐθύνων τούτων καὶ ταύτην ἐπικαλούμαι ἀερίαιαν. Ὁ Κανονισμὸς ἡμῶν, ἐπόμενος τῷ φιλελευθέρῳ πολιτεύματι, ἡσφαλίσεν ἐνὶ ἐκτάκτῳ ὑμῶν τελείαν τὴν ἐνάσκησιν τῶν κοινοβουλευτικῶν καθήκοντων, ἐν μόνῃ δὲ τῇ αὐτῇ καὶ ζηλοτύπῳ τηρήσει τὸν διατάξον τοῦ Κανονισμοῦ παρ' ἐνὶ ἐκτάκτου ὑμῶν ἐγκριταί ἡ εὐπρεπὴς καὶ τελεσφόρος λειτουργία τῆς Βουλῆς, ἐκροσποῦσας τὴν ἐθνικὴν κυριότητα καὶ πρὸς ἣν ὀρεῖται νὰ ἐξιστοῦται (Εὐ ε ! Εὐγε !)

Ποιὰ καὶ περὶ αἶμα εἶνε τὰ θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων σύντονος ἡ ἐθνικὴ ἐργασία ἐπιβάλλεται, ἀνεύει τῆς ὁποίας καὶ πάλιν ἠθελόμενος ὑστερήσει εἰς τὸν διεθνῇ ἀνταγωνισμῶν, τὸν καὶ ἡμέραν ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἐξαπτόμενον. Εἰς ἐργασίαν δὲ ταύτην τὴν ἐθνικὴν ὀφείλομεν πάντως συντόνας νὰ ἐπιδοθῶμεν μετὰ τὴν ἀπόλειαν, ὡς μὴ ὥρεται τοσούτων πολυτιμῶν χρόνων κατὰ τὸ παρελθὸν ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ γυνήτου τοῦ πολιτεύματος, ἀναποσπαστὸς συνδεδεμένου πρὸς τὴν εὐδαμονίαν τῆς χώρας, ἥτις ἀνυπομονῶς ἀλλὰ καὶ μετὰ πεποιθήσεως ἀναμένει τὴν εὐεργετικὴν τῆς Βουλῆς δράσιν πρὸς τὴν ἀνακούφισιν τῶν βερῶν τοῦ λαοῦ, πρὸς τὴν ἀποκατάστασιν τὴν οἰκονομικὴν του, πρὸς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς τάξεως καὶ πρὸς τὴν συνάξιν τῶν δυνάμεων τῆς πατρίδος. Πρὸς τὴν ἐπιτέλεσιν, κύριοι, τῶν ἐθνικῶν τούτων σκοπῶν πολὺ τιμὸν ἡ πολιτεία θέλει εὐρεῖ ὁδηγὸν ἐν ταῖς ὑμετέρας περαιομέναις συζητήσεσι, ταχθεὶς δὲ παρ' ὑμῶν εἰς τὴν διεθνοῦσιν αὐτῶν ὑπόσχεσιν τελείαν τὴν ἀμεροληψίαν καὶ αὐστηρίαν τὴν τηρήσιν τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ. (Εὐγε ! Εὐγε !)

Ἐπὶ τῇ πανδημίᾳ ταύτῃ ἐπαγγελίᾳ πειθόμενος τῇ ψήφῳ ὑμῶν καὶ θερμῶν ἐπὶ τῇ συνδρομῇ καὶ κατακλιμαζώων τὴν ἑδραν τοῦ Προέδρου. (Παταγῶν χειροκροτήματα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν περυγίων καὶ τῶν ἀκρατικῶν. Χειροκροτεῖ καὶ ὁ κ. Θεοτόκης).

Ὁ κ. Ράλλης κατόπιν λέγει:

— Παρακαλῶ τὴν Βουλὴν νὰ εὐχρεσθῇ νὰ μὲ ἐξουσιοδοτήσῃ ὥπως εὐχρηστώσῃ τὸν λόγον πρεσβείαν προσωρινῶν προέδρων αὐτῆς.

Π ο λ ο ῖ β ο υ λ ε υ τ α ῖ. Μάλιστα!

Ράλλης. Ἀξιότιμος συνάδελφε ἐκ Λευκάδος καὶ σεβαστὴ φίλε κύριε Τσαρλαμπᾶ. Ἐξ ὀνόματος τῆς Βουλῆς εὐχαριστῶ Ὑμᾶς διὰ τοὺς κόπους τοῦ ἀτόπου οὗς κατεβάλατε διεκρινόντες τὰς συζητήσεις αὐτῆς κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐξελέξεων τῶν ἐκλογῶν, τὸ τόσῳ ἐπιπόνον καὶ τόσον ἐπικυβερνῶν.

Ὁ κ. Τσαρλαμπᾶς εὐχαριστεῖ.

Ὁ κ. Ράλλης ἑώραξεν κατόπιν ὅτι ἡ Βουλὴ θέλη νὰ προσβῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροέδρων καὶ γραμματέων.

Π ο λ ο ῖ β ο υ λ ε υ τ α ῖ. Μάλιστα!

Ἀρχίζει κατόπιν νῆν ψηφοφορία διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροέδρων, γραμματέων, τοῦ κοσμητοῦ καὶ τοῦ ἐφόρου τῆς Βιβλιοθήκης. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας ἀνεδείχεν ἀντιπροέδρους τοὺς κ. κ. Ι. Ἀ ν τ ω ν ὀ π ο υ λ ο ν διὰ ψήφους 130, Χ. Ἀ σ η μ ῆ ν διὰ ψήφους 125 καὶ Π. Γ κ ῖ κ α ν διὰ ψή-

φον 118.

Ὡς γραμματεῖς ἐξελέγησαν ὁ κ. Ε. Δηλιγιάννης διὰ ψήφους 138, ὁ κ. Α. Μπαρδῆς διὰ ψήφους 122, ὁ κ. Ν. Μερκούνης διὰ ψήφους 116 καὶ ὁ κ. Ι. Καλαντζόπουλος διὰ ψήφους 113. Ἐφορος τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς ἐξελέγη ὁ Λάμπρος διὰ ψήφους 140 καὶ ὁ κ. Μελισσινὸς διὰ ψήφους 124 ὡς κισμήτωρ.

Βαθυτάτην θάλαμν διέχυσε τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἀνὰ τὴν τὴν πόλιν τὸ αἰνίδιον ἀγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ Νικολαίου Μαυροκορδάτου. Τῶς πρεσβυτοῦ ἐλ Κων/πόλεως, καὶ νῦν βουλευτοῦ Ἀνδρου τῆς ἰπικανῶς καὶ πανελληνίως γνωστῆς διπλωματικῆς προσωπικότητος, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένον μετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Τὸ νόσημα, ἐξ οὗ ἐπάσχε πρὸ ἐτῶν ὁ Μαυροκορδάτος τὴν καρδιάν. Προσβολὴ βαρεῖα ἐμφλοῦνέντας ἀφύπνισε τὴν λαμβάνουσαν ἀσθενείαν. Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ὁ Μαυροκορδάτος, ἐνῶ ἤσκειτο εἰς τὴν σκοποβολῇ, προσεβλήθη ὑπὸ κρουαγγήματος καὶ κατέπεσε κλινῆρας. Προσεβλήθησαν ἀμέσως οἱ ἱατροὶ οἵτινες ἐθεδίασαν ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἐπάσχε ἐξ ἐλαφροῦς ἐμφλοῦνέντας. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τοῦ ταύτης ὅμως ὑπέστην, αὐτὸς ἐφθέρετο. Τὸ σῶμα τοῦ δημοσιογράφου παλαιστὸν δὲν ἀνέστηεν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ κατεβλήθη ἡστέθη προβάλας καρδιακῶς. Συγχρόνως μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἐμφλοῦνέντας παρυστάσει ἐπὶ τοῦ λαοῦ τοῦ ἀσθενοῦς μικρὸν ἀσπαστή. Ὁ ἱατρὸς ἐνεκεν τοῦ ἀσπαστήματος συνεδούλευσεν ὥπως γίνῃ ἐγγείρησις. Ἀφ' ἧς τὴν 10ην καὶ 25 τῆς Παρασκευῆς ἐνῶ ὡμίλει ἀκόμῃ ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἀποτόμως ἐκ καρδιακοῦ καὶ θανάτου. Τὴν 3ην μ. ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς συνεδούλεως ὑπὸ τοῦ κ. Κουντουριώτου μετέβη εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἐπιστάτου νεκροῦ, ἐνῶ κατέμενον ἐπὶ μίαν ὥραν περὶπου, πληροφροῦνόμενος μετ' ἀλλήνων ἐνδιαφερόντων τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ θανάτου του. Ἡ θλίψις τοῦ Βασιλέως ἦτο μεγίστη.

Οἱ δόκτοι Ἕλληνας ἐν τῷ προπύργῳ τοῦ μεταστάτου μεγάλου πατρίτου, δεξοῦ διπλωμάτου, θερμοῦ υπερμάχου τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας, ἀπώλειαν ἐκ τῶν ὀλίγων προμαχῶν τῶν καλῶς νοσημένων Ἑλληνικῶν συμφερόντων. Ἡ ἀπώλεια τοιοῦτου ἀνδρὸς, ἐπισυμβάλλουσα καὶ ἡ ἐποχὴν ἐπικινεῖται σοβαρὰ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων συζητήσεως καὶ σοβαρὰς ἀποφάσεως πρὸς τῆς Κυβερνήσεως, εἶνε ἀπόλυτος ἐθνικὴ, διότι ἐν τῇ σημερινῇ Βουλῇ οὐδεὶς ὑπάρχει δυνάμεως νὰ διαπορίσῃ τὴν Ἑθνικὴν Ἀντιπροστασίαν περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ τελουμένων. Ἄλλως τε ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαπενταετίαν διπλωματικὴ δράσις τῆς Ἑλλάδος διεξήχθη ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς, προϊστάμενου καὶ ὅλην ταύτην τὴν χρονικὴν περίοδον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, ἥτις εἶνε τὸ ἀληθὲς ὑποφύων τῶν Ἑξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἥτις χάρις εἰς τὴν διπλωματικὴν δεξιότητα τοῦ Μαυροκορδάτου, κατάρωσε κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, παρὰ τὰς ἀντιξιώσεις καὶ δυσμενεῖς περιστάσεις αἱ ὁποῖαι κατέστησαν ἀμείβωλον καὶ ἀποστολὴν τὴν θέσιν τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων, νὰ δρεψῇ ἀρκετὰς διπλωματικὰς ἐπιτυχίας, ὁρεῖσιν ὅπως ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐπιτηδεύσειάν του καὶ τὴν προσωπικὴν ἐπιβολὴν τοῦ Μαυροκορδάτου, τὸν ὁποῖον ἐπέθετον καὶ ἐξετίμων οἱ Τούρκοι, μὴ λησμονήσαντες ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ὁ ἐξ ἀπορρήτων μέγας δερμηνεύς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, πολυτίμος παρὲς τῇ Τουρκίᾳ ὑπηρεσίας διὰ τῆς διανομοῦς τῆς συνθήκης τοῦ Κάρλοβιτς, κατόπιν τῆς ὁποίας ἐγορηγήθη εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν Μαυροκορδάτων ὑπὸ τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Αὐστρίας ὁ τίτλος τοῦ πρίγκιπος.

Ὁ Ἀριστείδης Ροῦ κ ῖ ς τῶς γενικῶς διεκτιμῶν τὸν Ταχυδρομικὸν καὶ τηλεγραφικὸν, δημοσιογράφος καὶ διεκτιμῶν τῆς Ἑφημερίδος, πᾶσι πρὸ ἐτῶν ἐτελεύτησε προχρὶς καὶ ἐταρῇ, τὴν Τρίτην ἐν σπηρῇ πολλῶν πλῆθους. Ὁ Ροῦ κ ῖ ς ἦτο Ἡπειρώτης· οἱ γονεῖς αὐτοῦ, πατὴρ καὶ μήτηρ, ἐγεννήθησαν

ἐν Δελφινάκι τοῦ Παγωνίου, ἦτο δὲ συγγενὴς τοῦ μεγάλου ἀσώτου Ἡπειρώτου Ἡρακλεῖος Βασιλάου ἐν ὃ ἱολήτης εἶγεν ἀποκαλέσει ὑπουργὸν τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ. Δι' ὃ μετὰ τὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν σπουδὰς τοῦ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλέως ἐξεκτιμῶν ἐν Εὐρώπῃ δαπάναις ἄλλου συμπατριώτου αὐτοῦ Δελφινάκιος. Καὶ προσηγορεύοντος ἡσυχαιοῦ εἰς τὸ δημοσιογραφεῖν, ἀλλ' ἰδίως μετὰ τὴν ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐπάνοδον ἀφιερώθη ὁλοφύως συνεργασίᾳ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀπεχώρησεν εἰς τὰ ἐργασίαν εἰς τὴν Ἀκαδημαϊκὴν τὴν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Λάμπρου διεκτιμῶν. Μετ' οὗ πολὺ ἀνέλαβε τὴν διεκτιμῶν τῆς Ἑφημερίδος τοῦ Κορυμῆ, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀγγελίου Γιαννοπούλου Ἡπειρώτου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἀρχεῖται κυρίως ἡ δράσις τῶν δύο ἀνδρῶν, οὐκ ὅπως ὁρεῖται δημοσιογραφικῇ, ἀλλὰ ὁρεῖται πολιτικῇ. Ἐπολέμησαν τὸ κόμμα τοῦ Τριαντάκη, ἐδημιούργησαν τὸ κόμμα τοῦ κ. Ράλλη, διεξήγαγον εἰς ἀγῶνα καὶ ὅλην ἀνδρείαν πολιτευομένων, κατεκράνουν ἄλλους καὶ διεξήγαγον τὸν ἀγῶνα μέχρι τῆς πρὸ τοῦ πολέμου ἐποχῆς, ὅτε πάλιν ὁ Ροῦ κ ῖ ς ἀπεχώρησεν τὸν Γιαννοπούλου. Ὁ ἀστέρας τῆς ἑφημερίδος ἐκ τῶν ἀγῶνων τούτων εἶχε ὡς ἀξίωμα. Ὁ Ροῦ κ ῖ ς εἶδεν αὐτὸν εἰς ἀδιέξοτον, εἰς ἀμύχανον ὅστις. Ἐγὼν ὅμως πάντως πῶς ἐκ τῆς αὐτοῦ μὴ ἐνόησε τί σημαίνει ἀπαρτή- τευσις, ἀποθάρρυνσις, ἐνέμεινεν εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα. Εἶχε ψυχὴν ἐννότη, ἐκράτει εἰς χεῖρας ἑξῆς ὅπου δι' αὐτοῦ πατάξῃ τοὺς ἐχθρούς, ὅπως ἀναδείξῃ τοὺς φίλους. Εἶπε ὑποστηρίζω, εἶπε ἀντιπολιτευομένους εἶνα ἐμάχους. Ἐκ τῆς μάχης ἄλλοι ὤφειλόντο, αὐτὸς ἐφθέρετο. Τὸ σῶμα τοῦ δημοσιογράφου παλαιστὸν δὲν ἀνέστηεν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ κατεβλήθη ἡστέθη προβάλας καρδιακῶς. Συγχρόνως μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἐμφλοῦνέντας παρυστάσει ἐπὶ τοῦ λαοῦ τοῦ ἀσθενοῦς μικρὸν ἀσπαστή. Ὁ ἱατρὸς ἐνεκεν τοῦ ἀσπαστήματος συνεδούλευσεν ὥπως γίνῃ ἐγγείρησις. Ἀφ' ἧς τὴν 10ην καὶ 25 τῆς Παρασκευῆς ἐνῶ ὡμίλει ἀκόμῃ ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἀποτόμως ἐκ καρδιακοῦ καὶ θανάτου. Τὴν 3ην μ. ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς συνεδούλεως ὑπὸ τοῦ κ. Κουντουριώτου μετέβη εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἐπιστάτου νεκροῦ, ἐνῶ κατέμενον ἐπὶ μίαν ὥραν περὶπου, πληροφροῦνόμενος μετ' ἀλλήνων ἐνδιαφερόντων τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ θανάτου του. Ἡ θλίψις τοῦ Βασιλέως ἦτο μεγίστη.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Συνήλθον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Α. Γ. τοῦ Δικδότη πάντα τὰ μέλη τῆς πρὸς διοργάνωσιν τοῦ Διεθνούς Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδ

σιν καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ του σταδίου.

— Τὸν ἐκ Μονοδενδρίου τῆς Ἡπείρου καὶ ἤδη ἐν Λαρίσσει ἐγκατεστημένον φιλόπονον καὶ εὐελπιν νέον Χρυσόστομον Ἰω. Ζούγκον δόντα τὰς διδακτορικὰς του ἐξετάσεις ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς καὶ ἀποσπάσαντα τὰ θερμὰ συγχαρητήρια αὐτῶν τε καὶ τῶν παρισταμένων φίλων του, συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας εὐχόμενοι ὁμοίαν ἐπιτυχίαν καὶ ἐν ταῖς πρακτικαῖς.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Μπογοντισκὸν τοῦ Πωγωνίου ὁ κ. Ἀνδρέας Δημόπουλος μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

— Ἀφίκοντο ἐκ Κων/πόλεως καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Βήσσανην οἱ κ. κ. Κ. Κοκκάλης καὶ Ν. Γάτσος. Ἐξ Ἀγκύρας οἱ κ. Δημ. καὶ Ἐμ. Βασαγιάννης διὰ Βήσσανην, διὰ Δελθινάκιον ὁ κ. Η. Σιάπκας, διὰ Θεσσαλονίκην ὁ κ. Ἡρ. Κηρέλος.

— Αὐριον ἀναχωρεῖ δι' Ἀλεξάνδρειαν ὁ ἐκεῖ ἐμπορεύμενος κ. Γεώργιος Ρέκατας, προμηθευεὶς ἐνταῦθα

θα μεγάλην συλλογὴν ἐγχωρίων ὑφασμάτων, στεφανῶν γάμων καὶ βαπτιστικῶν. Εὐχόμεθα αὐτῷ κατευθύνειν καὶ καλὰ κέρδη.

Δ. Ι. Τ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντόκοι καὶ ὁδοί

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους κατὰ θέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὁρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ καταθέσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψευς (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιλογὴν τοῦ

ὁμολογίου. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογίων πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν ταῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς ἐν Κερκύρῃ δὲ Κερκλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	2	τοῖς 60 κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μην. τουλ.
2	1) 2	» 90 » » 1 ἔτους »
2	1) 2	» 90 » » 2 ἔτων »
3	» 90	» » 4 ἔτων »
4	» 90	» » 5 ἔτων »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῇ ἢ ἀνώνυμοι.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

(Ἰδε συνέχεια εἰς τὸ προηγούμενον)

Ἱστορίᾳ τῆς Κίνας ὁμοίως κατὰ τὴν παρούσαν κατὰστασιν.

Μυθολογικὸν Ἀραβικὸν τῆς Χαλιμάς εἰς τρεῖς τόμους· ἐτυπώθη καὶ ἀπὸ ἄλλους πολλάκις.

Ἑξατάξιον εἰς πολλὰ μικρὰ χαρακτηριστὰ διὰ ἐγκύλιον· ἐτυπώθη καὶ ἀπὸ ἄλλους.

Εἰς δὲ τὴν Βιέννην ἐξέδωκε τὰ παρόντα:

Ἀλφραβητάριον ἡτοι Νέα Παιδαγωγία πλέον μεθοδικὴ διὰ τὰ παιδιά.

Βελισσαρίου ἱστορία ἡθικὴ με εἰκόνας περιέρχεται.

Γραμματικὴ Φραντζέζικη καὶ Ρωμαϊκὴ πρώτη ὅπου ἐφάνη εἰς τὸ φῶς.

Διδασκαλίαν τῶν ἱερῶν καὶ δικλῶν περὶ τοῦ πῶς νὰ διορθώσῃ τὰ συμβάντα εἰς τὰς ἱεροπραξίας.

Διδασκαλίαν τῶν ἐξομολογούντων καὶ ἐξομολογούμενων.

Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία Μελετίου Ἀθηνῶν 1700 εἰς τρεῖς τόμους· πρώτη ὅπου ἐξεδόθη εἰς φῶς.

Ἐξεδόθη καὶ ὁ τέταρτος τόμος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, εἰς ἑξῆς λούθησιν τῶν τριῶν τόμων ἕως τοῦ νῦν χρόνου.

Εὐσταθίου τὰ καθ' Ὑσμηνίαν καὶ Ὑσμηνήν. Δράμα εἰς βιβλία ix' ἑλληνικόν.

Κριμίου ἱστορία περιέρχεται ἐξ ἀρχῆς τῆς ἕως τῆς σήμερον μετὰ τοῦ ὑπερινοῦ πολέμου Ρωσίας, Αὐστρίας καὶ Τουρκίας. 1786. Λίαν περιέρχεται εἰς τόμους δύο.

Κωμῶνται νέκι: Τῆς Πικρίας, τῆς Ὠραίας χήρας, τῶν Διχο οἶων πενθερᾶς καὶ νύμφης, Ἀχιλλέως δρᾶμα ποιητικόν, Δημοφάντου ὅμιον.

Κύρου Περσίας περιήγησις πολλὰ ἡθικὴ.

Θεολογικὸν τοῦ Πλάτωνος Μοσχολίας συγγραφεὶς πρὸς κατήχησιν τοῦ διὰ τοῦ τῆς Ρωσίας Παύλου Πέτροβιτς, ἀξιόλογον καὶ διὰ κάθε εὐσεβῆ ὡς οὐδὲν ἄλλο.

Μυθολογικὸν τῆς Παλπαίδος ἡθικόν.

Συμῶν Θεσσαλονίκης.

Πέτρα Σακνδάλου τοῦ Μηνιάτη, περὶ τοῦ σχίσματος τῶν Λατίνων καὶ περὶ τῶν πέντε διαφορῶν.

Συμῶν Θεσσαλονίκης τὰ Ἀπαντα εἰς πεζὴν φράσιν· χρήσιμος βιβλὸς διὰ καθ' ἕνα εὐσεβῆ καὶ μάλιστα διὰ τὸ ἱερατικὸν ἀνγκηκιστάτη.

Τί ἐστι πάπας.

Χαλιμά νέκ, ἡτοι μυθολογικὸν ἀραβικόν. Τόμος 4.

Ἀρχαιολογία συνοπτικὴ τῶν Ἑλλήνων, περιέχουσα τὰς δογματικὰς, πολιτικὰς καὶ πολεμικὰς τάξεις τῶν κλπ. ὅπου εἶνε ἡ παρούσα.

Μεταμορφώσεις τοῦ Ὀβιδίου, βιβλίον νέον ἀξιόλογον περὶ τῆς μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων· εὐρίσκεται εἰς τύπον.

Ὅλα αὐτὰ εὐρίσκονται εἰς ἐμὲ διὰ πούλημα.

Ἐκ τῶν τριάντων τεσσάρων τούτων ἔργων, ἅτινα ἐξέδοτο, δέκα μὲν καὶ πέντε εἰσι θρησκευτικὰ, ἑπτὰ ἱστορικὰ καὶ δώδεκα διάφορα· ὡς σπουδαιότερα δὲ θεωροῦμεν—κρίνομεν μόνον ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν—τὰ «Γνωμικὰ τῶν διαφόρων φιλοσόφων», τὴν «Θρησκείαν τῶν Ἑβραίων», τὴν «Ἱστορίαν τῆς Ρωσίας», τὴν

τῆς «Κίνας», τὴν «Φραντζέζικη καὶ Ρωμαϊκὴ γραμματικὴ», τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν Μελετίου Ἀθηνῶν» εἰς 4 τόμους, τὴν «Ἱστορίαν τοῦ Κριμίου» εἰς 2 τόμους, τὴν «Κύρου περιήγησιν», τὸ «Θεολογικὸν τοῦ Πλάτωνος Μοσχολίας», τὰ Ἀπαντα Συμῶν Θεσσαλονίκης», τὴν «Συνοπτικὴν ἀρχαιολογίαν τῶν Ἑλλήνων», περὶ ἧς θέλομεν ὁμιλήσει ἐκτενέστερον ἐνταῦθα, διότι πολλὰ σχετικὰ περὶ αὐτῶν ἀναφέρει ἐν αὐτῇ, καὶ τέλος τὰς «Μεταμορφώσεις τοῦ Ὀβιδίου».

Κρίνοντας δ' ἐκ τῆς «Χρονολογικῆς ἐκθέσεως τῶν ἑλληνικῶν τυπογραφειῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐκδοθέντων ἑλληνικῶν βιβλίων» τοῦ Ἀνδρέα Παπαδοπούλου Βρετοῦ (1) δὲν διστάζομεν νὰ εἰπώμεν ὅτι μεταξὺ ὅλων τῶν ἐκδοτῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος πρωτεύει Πολυζῶης ὁ Λαμπανισσιώτης διὰ τὰς πολλὰς ἐκδόσεις, ἃς ἐποίησεν ἀπὸ τοῦ 1750 μέχρι τοῦ 1796 ἔτους.

Τὴν «Συνοπτικὴν ἀρχαιολογίαν» ἀφιεροῖ τῷ εὐγενεστάτῳ ἀρχόντι Μέγα Μπάνφ, ἐν δὲ τῇ προσηνέσει πρὸς τοὺς φιλέλληνας ἀναγνώστας εὐρηται πολλὰ περὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ καὶ περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ. Ἐν ταύτῃ λέγει ὅτι «ἀποβλέπων εἰς τὴν ὠφέλειαν τοῦ Γένους ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας καὶ πρὸς κοινὴν χρῆσιν, δὲν ἔπαυσε πλουτίζων αὐτὸ μετὰ διάφορα ἐπιφελῆ βιβλία, ἅτινα ἐν τε Βενετίᾳ καὶ ἐν Βιέννῃ ἐξέδωκεν, ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχε καὶ ἑλλειψὶς Ἀρχαιολογίας ἑλληνικῆς, ἐξ ἧς οἱ πολλοὶ τοῦ Γένους νὰ γνωρίζωσι τὰ τῶν προγόνων, διὰ προτροπῆς του, πρὸς ἐκπλήρωσιν πόθου τοῦ παλαιοῦ, ἠρξάμην αὐτῇ παρ' ἀνδρός (2) ἀπειρον ζῆλον πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ὁμογενῶν τρέφοντες, καὶ κατάρθωτε νὰ ἐκδοθῇ δι' ἐξόδων του καὶ νὰ ᾖ εὐπρόριστος εἰς τοὺς φιλομούσους, παρ' ὧν ἐλπίζει πολλὰ, καὶ δι' οὓς προτίθεται νὰ ἐκδώσῃ μετ' ὀλίγον καὶ τὰς «Μεταμορφώσεις τοῦ Ὀβιδίου», ὅπου ἐκ τοῦ Λατινικοῦ εἰς τὸ γαλλικὸν μεταφράσθησαν καὶ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ εἰς τὸ ἡμέτερον ἰδίωμα».

Περὶ τῆς Ἀρχαιολογίας ταύτης μῆτε ὁ Ἀθ. Σ. Ρουσόπουλος (3) ἀναφέρει τι, μῆτε ὁ Χαράλ. Βουλδῆμος (4), καίτοι οὗτος μνημονεύει ἄλλων ἐκδοθεισῶν ἀμέσως μετὰ τὴν τοῦ Πολυζῶ. Ἀλλὰ πλὴν τῆς μνείας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Ι. Γεδεῶν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» (5), μῆτε καὶ εἰς ἄλλο ἐγχειρίδιον ἀρχαιολογίας ἑλληνικῆς, ἢ ἀλλαχοῦ ἀνεγνωμέν τι περὶ αὐτῆς, καίτοι σπουδαία ἐστὶ καὶ καθ' ὅλην καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκδόσεως, ἀναπληρώσασα ἐγκαίρως ἑλλειψιν καὶ πολὺ μετὰ θεωρηθεῖσαν ἐπαισθητήν (6).

Διήρηται δὲ αὕτη εἰς εἰκοσι καὶ δύο ὁλό-

(1) Μαρίνου Π. Βρετοῦ Ἑθνικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1864, ἔτος δ' σελ. 253.

(2) Ὁ ἀνὴρ οὗτος ὁ ἐκ Κοζάνης Γεωργιος Σακελλαρίου ἐστὶν (ἴδε Ἡ πνευματικὴ κίνησις τοῦ Γένους ἡμῶν κατὰ τὰ πρῶτα τοῦ ΙΘ' αἰῶνος ἐστὶ ὑπὸ Μ. Ι. Γεδεῶν ἐν «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» ἔτος Θ' 5 Ἰουλίου 1889 ἐν Κων/πόλει ἀριθ. 36).

(3) Ἀθ. Σ. Ρουσόπουλος ἐγχειρίδιον ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας, ἐν Ἀθήναις 1855.

(4) Χαράλ. Βουλδῆμος Δοκίμιον περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐν Ὀδησσῷ 1875.

(5) Ἔτος Θ' 1888 ἴδε καὶ ἀνωτέρω ἐνταῦθα ἐν ὑποσημειώσει.

(6) Χαράλ. Βουλδῆμος Δοκίμιον κλπ. ἐν τῇ εἰσαγωγῇ.

κληρὰ κεφάλαια πραγματευόμενα περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Ἑλλήνων, περὶ τῶν Θεῶν τῶν ἱερῶν, τῶν νῶν, τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ λατρείας, ἀγνισμῶν, τῶν ἐξαίρετων ἑορτῶν, πολιτικῆς διοικήσεως, κριτηρίων καὶ παιδείων, πολεμικῆς τάξεως, θεάτρων, ἀγώνων καὶ κωμῶν, μαθήσεως ἐπιστημῶν, τεχνῶν καὶ σχολείων, ἡμερῶν, μηνῶν καὶ χρόνων, μέτρων, σταθμῶν καὶ νομισμάτων, ναυτικῆς καὶ πραγματείας πολεμῶν, δειπνῶν καὶ συμποσίων, γάμων, παιδίων καὶ ἀνατροφῆς αὐτῶν, οἰκιακῶν καὶ οἰκονομικῶν ἐθῶν, τάφων καὶ ταφῆς, ὡς καὶ περὶ ἰδιαιτέρων τινῶν ἐθίμων τῶν Ἑλλήνων ὡς δεικνύται δὲ ἐκ τῆς ἀπαριθμήσεως ταύτης, ἡ ὕλη ὑπάρχει ἀφ' ὅπου καὶ ὅπως δὴ ποτε πλήρες τὸ ἔργον, ὅπερ ἠρξάμην παρ' ἀνδρός ἀπειρον ζῆλον πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ὁμογενῶν τρέφοντες διὰ προτροπῆς του, καὶ δι' οὗ ἠθέλησεν οὗτος πρὸς τοὺς ἄλλους νὰ πλουτίσῃ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν τῆς ἐποχῆς του, μεθ' ὅλας τὰς δυσθυμίας, ἃς ἀπήλαυσε κατὰ τὴν τοιαύτην πορείαν του.

Πράγματι φαίνεται ὅτι κατὰ τὸ στάδιον τοῦτο δὲν ὑπνοῖσεν καὶ Πολυζῶης ὁ Λαμπανισσιώτης ὑπὸ τῆς τύχης καὶ ἐπαθε καὶ αὐτός, ὅτι καὶ σήμερον ὑφίσταται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ γράφοντες καὶ ἐκδίδοντες ἑλληνιστὶ Ἑλληνες. Τὸν ἀγῶνα, ὃν ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, μὴ φειθεὶς κόπων καὶ ἐξόδων, ἐξύχρανον πολλάκις διάφοροι ἐπιβουλαὶ καὶ ζημίαι, ἐμπεριστατωμένως δ' ἀναφέρει ἐν τῇ προσηνέσει τῆς «Ἀρχαιολογίας» του, ὅτι «τοιαῦτα τὸν ἐπηκολούθησαν εἰς τὸν ἐκδοθέντα τέταρτον τόμον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὁ ὁποῖος διὰ τὰς ὅσας ζημίας ἐπαθεν, ἀνίσως δὲν ἦτον ἡ συνδρομὴ τοῦ ὑψηλοτάτου αὐθέντου Οὐγγαροβλαχίας Ἀλεξάνδρου Μουρούζη, βέβαια ἤθελε μείνει εἰς παντελὴ λήθην. Ἐὰν δὲ δὲν ἐπισυνέβαινον αὐτῷ αἱ τοιαῦται ζημίαι καὶ ἄλλα πλεῖστα χρεώδη καὶ ἐπιφελῆ ἤθελεν ἐκδώσει βιβλία», ἥδη ὅμως ἐκδίδων ἐβδομηκοντοῦτῃς τὴν «Ἀρχαιολογίαν», μόνον εἰς τὴν διεκπεραίωσιν τῶν «Μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου» σ' οπεῖ, μεθ' ὃ προτίθεται, λέγει, νὰ ἡσυχάσῃ πλέον εἰς Τριέστην ἢ εἰς Βενετίαν. «Ἀν ὅμως ὁ Ἄγος Θεὸς μὲ φυλάξῃ εἰς ὑγίαν καὶ μὲ ἀξιώτη τινὸς ἐξ ὕψους βοηθείας, προσθέτει ἐν τέλει, δὲν θέλω ἀμελήσει φροντίζων διὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ ἄλλων ἐπιφελῶν τῷ Γένει μας βιβλίων».

Ταῦτα ἐν ὀλίγοις τὰ περὶ Πολυζῶ. Λαμπανισσιώτη καὶ τῶν ἐκδόσεών του, καὶ ἰδίως τῆς «Συνοπτικῆς Ἀρχαιολογίας», ἐν ᾗ δεικνύται ὅτι δὲν ὑστερεῖ κατὰ τὴν φιλογενεῖαν καὶ τὴν ἀπλοϊκὴν καὶ εἰλικρινὴ ἐκφράσιν τῶν αἰσθημάτων του τῶν ἄλλων πεπαιδευμένων Ἡπειρωτῶν, τῶν τὰ γράμματα περιβαλόντων κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, καθ' οὓς ἡ Ἡπειρος διετήρει ἀσβεστόν τὸ πῦρ τῆς παιδείας εἰς τὰ διάφορα τμήματα αὐτῆς, ἐν Ἰωννίνοις καὶ Γηρομερίῳ, ἐν Καμιτσιάνῃ καὶ Σαζίνῳ, ἐν Παραμυθίᾳ καὶ Πάργῃ καὶ ἀλλαχοῦ καὶ καθ' οὓς ἀνεδείκνυε τοιοῦτους τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως σκαπανεῖς καὶ ἐκ μεγαλοπόλεως καταγομένους καὶ ἐκ μικρῶν χωριδίων, ὡς τῆς Λαμπανισσιῆς τοῦ ἡμετέρου Πολυζῶ. Λαμπανισσιώτη.

Δ. Α. Παναγιωτίδης